

UPLATNENIE ZÁSAD „DOBREJ VEREJNEJ SPRÁVY“ V ADMINISTRATÍVnom KONANÍ AKADÉMIE OZBROJENÝCH SÍL

APPLYING THE PRINCIPLES OF "GOOD GOVERNANCE" TO THE ADMINISTRATIVE PROCESS OF THE ARMED FORCES ACADEMY

Tomáš MARTAUS, Lea TOMKOVÁ

ABSTRACT

The presented paper analyses the relationship of the principles of administrative process with the principles of "good public administration" under the conditions of the legal order of the Slovak Republic. It interprets individual principles and examines their application in practice. The paper provides an analysis of the judgment of the Supreme Court of the Slovak Republic regarding the application of the principles of administrative process in proceedings under the Higher Education Act. With regard to the merits of the conclusions of the analysis of this judgment, he also critically evaluates the conclusions of the survey carried out in the environment of the Academy of the Armed Forces of Gen. M. R. Štefánik, which was aimed at respecting the principles of the administrative process in proceedings on exclusion from study.

Keywords: good public administration, Higher Education Act, principles of administrative process

ÚVOD

Rozhodnutia vydávané v konaniach, ktorých výsledkom je autoritatívne (mocenské) rozhodnutie o právach či povinnostiach študenta vysokej školy, spĺňajú klasifikačné kritéria na to, aby ich bolo možné označiť za akty aplikácie práva v podobe správnych, (administratívnych) aktov vydávaných správnym orgánom v správnom konaní. Uvedené tak platí i pre jedinu vojenskú vysokú školu na Slovensku – Akadémiu ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika.

Aj akadémia a jej orgány sú konštituované zákonom, a to zákonom č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ich kompetencie rovnako plynú z tohto zákona a spočívajú v oprávnení autoritatívne rozhodovať o právnych vzťahoch subjektov práva v oblasti, na ktorej nemajú privátny záujem, ale naopak, na ktorej jestvuje záujem verejný. I oni tak spĺňajú legálnu definíciu správneho orgánu vyjadrenú v § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v zmysle ktorej je správnym orgánom štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

S ohľadom na uvedené je tak činnosť orgánov akadémie rovnako limitovaná kategorickými ustanoveniami právnych noriem správneho práva, a to najmä právnymi požiadavkami kladenými na činnosť správnych orgánov a ich počínaní si v správnom konaní. Tie je nevyhnutné aplikovať v každom procese, v ktorom možno interpretačne dedukovať, že zo strany akadémie dochádza v oblasti verejnej správy k rozhodnutiu o právach či

povinnostiach subjektu práva (udelenie či neudelenie vysokoškolského titulu, prijatie či neprijatie na štúdium, vylúčenie zo štúdia, atď.).

Spomedzi všetkých správnych konaní, ktoré na Akadémii ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika prebiehajú sme si pre bližšiu analýzu vybrali z odvetvia správneho práva správne konanie, v ktorom dochádza k rozhodovaniu o vylúčení študenta (kadeta) zo štúdia. Tomuto typu konania sme tak pristúpili s cieľom kriticky zhodnotiť jeho aplikačnú úroveň z pohľadu legality.

1 SPRÁVNE PRÁVO

Správne právo, synonymicky označované aj ako „administratívne právo“, predstavuje súbor právnych noriem upravujúcich organizáciu a činnosť verejnej správy, vrátane administratívnoprávnych vzťahov, ktoré vznikajú medzi správnymi orgánmi a fyzickými osobami, právnickými osobami a medzi správnymi orgánmi navzájom.

Ústrednými pojmami tohto osobitného právneho odvetvia sú „verejná správa“, „správny orgán“ či „správne konanie“.

Legálny pojem verejnej správy nejestvuje. Ten nám ponúka výlučne teória správneho práva, ktorá opierajúc sa o definíciu z rímskeho práva, definuje verejnú správu ako správu vecí verejných (tzv. *administratio rei publicae*). S ohľadom na početné skúsenosti spoločnosti s korupciou verejných funkcionárov či zamestnancov správnych orgánov je nevyhnutné k definícii dodať, že táto správa vecí verejných musí byť realizovaná vo verejnom záujme (nie privátnom).

Pokiaľ ide o význam pojmu správny orgán, jeho definíciu sme uviedli už v úvode v podobe subjektu oprávnenom rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

V prípade definovania správneho konania možno poukázať na určitú legálnu definíciu vyjadrenú v § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v zmysle ktorej ide o konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb.

Kým hmotnoprávna úprava správneho práva je vzhľadom na rozsah spoločenských vzťahov regulovaných správnym právom nesmierne roztrieštená, v prípade procesnoprávnej úpravy správneho práva je situácia odlišná. Správne konanie je totižto všeobecne upravené v nosnom právnom predpise, ktorým je práve zákon o správnom konaní. Ten v zásade platí pre všetky správne konania, pokiaľ to osobitný predpis priamo nevylučuje.

2 ZÁSADY SPRÁVNEHO KONANIA

Zákon o správnom konaní vo svojich úvodných paragrafových zneniach upravuje základné procesné zásady, ktoré je nevyhnutné v správnom konaní zo strany správnych orgánov plne rešpektovať. Ide predovšetkým o zásadu legality, úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zásadu v zmysle ktorej musí správny orgán poskytovať pomoc a poučenia účastníkom konania, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu, zásadu spoľahlivého zistenia skutočného stavu vecí či tzv. precedenčnú zásadu.

V zmysle týchto zásad je tak správny orgán povinný postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným

osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musí správny orgán poskytovať potrebnú pomoc a právne poučenia o následkoch konania či opomenutia konať, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Správne orgány sú súčasne povinné, skôr než vydajú vo veci rozhodnutie, umožniť účastníkovi konania preštudovať administratívny spis vedený vo veci a oboznámiť sa s podkladmi zadováženými správnymi orgánmi v tomto spise. Účastníci konania pritom majú i oprávnenie si zo spisu robiť výpisy či zadovážovať fotokópie. Po jeho preštudovaní im svedčí právo navrhnúť jeho doplnenie či vznášať námietky k zákonnosti získaného dôkazu nachádzajúceho sa v spise, či k jeho vecnej správnosti. V prípade ak správny orgán po preštudovaní spisu, tento administratívny spis doplní o ďalšie dôkazy, je povinný opätovne umožniť účastníkovi konania spis preštudovať a vyjadriť sa k jeho obsahu.

V rámci zásady, v zmysle ktorej musí správny orgán poskytovať pomoc a poučenia, nie je správny orgán oprávnený chybné právne podanie odmietnuť či odložiť. Naopak, pokiaľ podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil. Súčasne ho poučí, že v opačnom prípade konanie zastaví. Pokiaľ ide o poučenia, ktoré správny orgán poskytuje, uviesť možno poučenie svedka pred výsluchom o možnosti odprieť výpoveď, o jeho povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčať a o právnych následkoch nepravdivej alebo neúplnej výpovede, či poučenie, ktoré predstavuje obligatórnu súčasť rozhodnutia, obsahujúce údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať, ako i údaj o tom, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

Dôležitou zásadou je i zásada, v zmysle ktorej je správny orgán povinný vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. V dôsledku tejto zásady sa tak správny orgán nemôže obmedziť len na aktivitu účastníka konania a jeho prípadné návrhy na zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie. Je na správnom orgáne, aby vlastnou akousi „pátracou“ činnosťou objasnil skutočný stav veci.

Nakoniec kvalifikovanú zásadu uplatňovanú v správnom konaní predstavuje i precedenčná zásada, podľa ktorej správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Správne orgány sú tak viazané svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou, čo znamená, že odchyliť sa od svojej línie v rozhodovaní môžu výlučne, ak je posudzovaný prípad precedensom, ktorý obsahuje natoľko jedinečné prvky, že predchádzajúce rozhodnutia nemožno naň analogicky vhodne uplatniť.

Drvivá väčšina uvedených zásad správneho konania vyjadrených v zákone o správnom konaní je svojim účelom a obsahom totožná so zásadami tzv. „dobrej verejnej správy“, ktoré sa objavujú vo viacerých právnych dokumentoch Rady Európy či Európskej únie. Obsahuje ich aj Odporúčanie CM/Rec (2007) Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 20. júna 2007 o dobrej verejnej správe, Rezolúcia Výboru ministrov Rady Európy (77) 31 z 28. septembra 1977 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov či Charta základných práv Európskej únie. Práve na tieto zásady odkazujú početné rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky či Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vďaka obsahovej príbuznosti zásad správneho konania zakotvených v zákone o správnom konaní so zásadami dobrej verejnej správy dospela judikatúra spomenutých súdov k opakovane konštatovanému pravidlu, v zmysle ktorého musia byť v každom zo správnych konaní rešpektované zásady správneho konania vyjadrené v zákone o správnom konaní. Ani osobitný zákon ich uplatnenie preto nemôže vylúčiť.

Uvedené je zrejmé aj z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/14/2015 zo dňa 17. decembra 2009, z ktorého možno vyabstrahovať: „Vzhľadom na existujúcu judikatúru Najvyššieho súdu odvolací súd dodáva, že podľa základných pravidiel správneho konania obsiahnutých v správnom poriadku sa má postupovať aj v prípade osobitných konaní, a to aj v prípade, ak z osobitnej úpravy vyplýva, že sa na predmetné konanie správny poriadok nevzťahuje. Najvyšší súd nielen v zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v zmysle rezolúcie č. (77)c31 Výboru ministrov Rady Európy o správnom konaní zastáva právny názor, že zásady správneho konania sa musia vzťahovať aj na osobitné správne konania, ktoré subsidiárne pôsobenia správneho poriadku výslovne vylúčili.“ (NS SR, 2009)

Rovnaký záver možno dohľadať i v rámci odôvodnenia Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžr/68/2011 zo dňa 27. marca 2012. V rámci neho súd uvádza: „Napriek právnej skutočnosti, že samotný osobitný zákon priamo vylúčil aplikáciu Správneho poriadku na rozhodovací proces týkajúci sa vydania súhlasu, Najvyšší súd nielen v zmysle čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky ale aj v zmysle Rezolúcie č. (77) 31 Výboru ministrov Rady Európy o správnom konaní zastáva právny názor, že zásady správneho konania sa musia vzťahovať aj na osobitné správne konania, ktoré subsidiárne pôsobenie Správneho poriadku výslovne vylúčili.“ (NS SR, 2011)

Z citovaných rozsudkov tak jednoznačne plynie priame uplatnenie zásad správneho konania, legálne zakotvených v zákone o správnom konaní, i na konania, ktoré uplatnenie správneho poriadku vylučujú. Takýmto predpisom je i zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 108 explicitne (s výnimkou taxatívne uvedeného úzkeho okruhu konaní) uplatnenie všeobecného predpisu o správnom konaní vylučuje. Preto aj napriek uvedenému je právnou povinnosťou vysokých škôl a ich orgánov plne rešpektovať zásady správneho konania, medzi ktoré patrí i zásada úzkej súčinnosti s účastníkom konania, ktorej uplatneniu v prostredí vysokého školstva venoval pozornosť Najvyšší súd Slovenskej republiky v Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžk/46/2019 zo dňa 10. septembra 2020.

3 ANALÝZA ROZSUDKU NAJvyššieho súdu SLOVENSKEJ REPUBLIKY SP. ZN. 3SŽK/46/2019 ZO DŇA 10. SEPTEMBRA 2020

V prípade Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.3Sžk/46/2019 zo dňa 10. septembra 2020 išlo o skutkový prípad žalobcu, študenta Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave, ktorý sa v akademickom roku 2017/2018 opakovane zapísal na predmet Lekárska biochémia 2 pričom dňa 10.10. 2017 získal v tomto predmete hodnotenie známkou nedostatočne (FX). V zmysle čl. 20 ods. 11 Študijného poriadku univerzity bol však študent povinný opakovane zapísané predmety absolvovať najneskôr do 15.10. daného akademického roku. V prípade, že opakované predmety študent úspešne neabsolvoval, je v zmysle tohto poriadku vylúčený zo štúdia. Skúškové obdobie zimného semestra akademického roku sa konalo od 18.9.2017 do 15.10.2017 pričom dni 14.10. a 15.10.2017 pripadli na víkend a na deň 13.10.2017 bolo vopred oznámené rektorské voľno. Vedúci katedry biochémie (skúšajúci) vypísal v elektronickom akademickom systéme MAIS pre študentov predmetu Lekárska biochémia 2 celkom 4 termíny skúšok (19.9.2017, 26.9.2017, 3.10.2017, 10.10.2017) žalobca sa prihlásil na posledný termín (10.10.2017) a na skúške z predmetu bol neúspešný (FX).

Dňa 12.10.2017 (t.j. vzhľadom na rektorské voľno a víkend - v posledný deň skúškového obdobia) požiadal žalobca dekanku o stanovenie mimoriadneho opravného termínu skúšky. Dňa 16.10.2017 dekanka rozhodla o žiadosti napísaním na žiadosť žalobcu : „I do not

agree! “ (pozn. nesúhlasím). V ten istý deň bol žalobca vylúčený zo štúdia. Rozhodnutie bolo dekanou žalovaného priamo vydané bez oznámenia o začatí administratívneho konania a bez vypočutia žalobcu.

Toto rozhodnutie napadol žalobca správnu žalobou na Krajskom súde v Bratislave, v ktorej namietal nerešpektovanie základných zásad správneho konania v procese rozhodovania o jeho žiadosti. Krajský súd žalobcovi vyhovel a žalobou napadnuté rozhodnutie dekanu zrušil. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala žalovaná univerzita kasačnú sťažnosť na Najvyšší súd Slovenskej republiky, nakoľko považovala rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave za nesprávne. Najvyšší súd Slovenskej republiky podanú žalobu preskúmal a k veci uviedol niekoľko podstatných okolností.

Ide najmä o záver, v zmysle ktorého: *„Najvyšší súd pripomína, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému. Preto je potrebné, aby aj vnútorný predpis, ktorý zakotvuje pravidlá a zásady pre rozhodovanie vo veciach študijných práv a povinností bol v praxi interpretovaný v duchu európskeho štandardu všeobecných pravidiel správneho práva, v súlade s princípmi dobrej správy. Podľa článku 41 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 07.12.2000 v Nice (Právo na dobrú správu) platí, že každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote. Toto právo zahŕňa najmä:*

a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;

b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;

c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.“ (NS SR, 2019)

Aj v zmysle práva Európskej únie je tak v záujme rešpektovania práva na vypočutie a vyjadrenie nevyhnutné, aby v prípadoch, ktoré sa týkajú práv alebo záujmov jednotlivca, zabezpečil správny orgán dodržanie práva na obhajobu v každom štádiu postupu rozhodovania a rešpektovanie pravidla, aby každá osoba mala v prípadoch, keď sa má prijať rozhodnutie týkajúce sa jej práv alebo záujmov, právo na predloženie písomného stanoviska a v prípade potreby na prednesenie ústnych pripomienok pred prijatím rozhodnutia. Z uvedeného je zrejmé, že ide o rovnakú zásadu, akou je zásada úzkej súčinnosti zakotvená v zákone o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto videl pochybenie žalovaného, keď žalovaný v konaní o vylúčení žalobcu zo štúdia nepostupoval v súlade so základnými princípmi správneho konania (v zmysle správneho poriadku), resp. princípmi „dobrej verejnej správy“. Pochybenie spočívalo v tom, že žalovaný nedal žalobcovi ako účastníkovi správneho konania (o jeho vylúčení zo štúdia) vôbec vedieť, že je voči nemu takéto konanie začaté a zároveň žalobcovi neumožnil oboznámiť sa s podkladmi napadnutého rozhodnutia a vyjadriť sa k nim, či k spôsobu ich zabezpečenia a prípadne navrhnúť ich doplnenie. Rovnako mu nebolo umožnené byť vypočutý v tejto veci. V jeho prípade tak došlo k porušeniu princípu spoluúčasti (byť vypočutý v prípade, ak ide o individuálny správny akt, ktorým sa o osobe rozhoduje), ktorý je obsahom „dobrej verejnej správy“ a ktorý rovnako predstavuje základnú zásadu správneho konania. Takýmto postupom preto žalovaný zaťažil svoje konanie vadou, ktorá mohla mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

Nešlo však o jediné pochybenie žalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako žalovanému vytkol i stručnú odpoveď dekanu „nesúhlasím“ napísanú na žiadosť žalobcu ako nedostatočnú a nesúladnú s princípom dobrej verejnej správy v časti odôvodňovania odpovede

na jeho žiadosť. Absenciu zrozumiteľného odôvodnenia rozhodnutia súd totiž nepovažoval za súladnú so záujmom právnej istoty.

Analyzovaný rozsudok najvyššieho súdu je tak zaujímavý skutočnosťou, že princípy dobrej verejnej správy vyjadrené v zásadách správneho konania zakotvených v zákone č.71/1967 o správnom konaní prikazuje uplatňovať v akomkoľvek type konania pred orgánom verejnej moci, medzi ktoré patrí aj rozhodovanie univerzity či dekana univerzity o právnom postavení študenta. Uvedené pravidlo dokonca platí aj v prípadoch, kedy osobitný predpis akým je zákon o vysokých školách uplatnenie správneho poriadku a zásad správneho konania vylučuje.

Následne preto platí, že nakoľko jednou zo zásad správneho konania je i zásada úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, je nevyhnutné aby vysoká škola v konaniach, v ktorých posudzuje práva a povinnosti študenta, upovedomila účastníka konania (študenta) o začatí takéhoto právneho konania, aby mu umožnila vyjadriť sa k podkladom rozhodovania a navrhnúť ich prípadné doplnenie pred rozhodnutím vo veci samej.

Zásada úzkej súčinnosti s účastníkmi konania totiž „vychádza z koncepcie, že účastník konania je aktívnym činiteľom tohto procesu, a nie iba pasívnym objektom činnosti správnych orgánov. Premietnutie tejto zásady do správneho konania sa prejavuje v tom, že v celom priebehu konania sa ráta s aktívnou spoluúčasťou účastníka konania.“ (Sobihard, 2013, s. 28) Ide tak zo strany správneho orgánu o „povinnosť upovedomovať účastníka konania o všetkých úkonoch, ktoré môžu ovplyvniť jeho postavenie“ (Machajová, 2014, s.204)

Prínosným je i judikovaný záver súdu poukazujúci na nevyhnutnosť náležitého odôvodnenia rozhodnutia vydaného orgánom vysokej školy či príklad skutočnosti že i označenie „nesúhlasím,, na žiadosti študenta o poskytnutie opravného termínu predstavuje po materiálnej stránke rozhodnutie správneho orgánu preskúmateľné súdom.

4 PRAX AKADEMIE OZBROJENÝCH SÍL

S cieľom zistiť rešpektovanie zásady úzkej súčinnosti s účastníkmi konania na Akadémii ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika došlo vo vybranom konaní o vylúčení zo štúdia v priebehu mesiaca január 2023 k priamemu osloveniu 12 vybraných osôb, ktoré boli v priebehu rokov 2019-2022 vylúčené zo štúdia na Akadémií ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika.

Dvaja opýtaní z celkovej vzorky oslovených respondentov však boli vylúčení zo štúdia na ich vlastnú žiadosť, preto po zistení tejto skutočnosti boli títo respondenti zo vzorky vyhodnocovaných odpovedí respondentov vylúčení a to z dôvodu, že ich konanie bolo začaté doručením žiadosti. V takomto prípade totiž nevznikla na strane akadémie povinnosť upovedomiť študenta o začatí konania o vylúčení zo štúdia.

V prípade zvyšných opýtaných bolo zistené, že ani jeden z nich pred rozhodnutím vo veci vylúčenia zo štúdia na Akadémii ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika nebol upovedomený o začatí konania o jeho vylúčení. S ohľadom na túto skutočnosť mu tak takýmto postupom v konaní o vylúčení zo štúdia bolo odňaté procesné právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia ako i právo namietať ich správnosť, zákonnosť či žiadať o ich doplnenie. Na základe štatistického výsledku, v rámci ktorého 100% vyhodnocovaných respondentov deklarovalo porušenie zásad správneho konania a dobrej verejnej správy v konaní o vylúčení zo štúdia, možno predpokladať, že Akadémia ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika neupovedomuje účastníkov konania v prípade rozhodovania o ich vylúčení zo štúdia o začatí tohto typu správneho (administratívneho) konania. Na základe tohto záveru je preto vhodné prijať odporúčania v podobe:

1. Zabezpečiť odborné školenie administratívnych zamestnancov zabezpečujúcich správne konania v oblasti zásad tohto konania;
2. Vyžadovať znalosť týchto zásad pri obsadzovaní pracovného miesta zamestnanca zabezpečujúceho správne konania;
3. Vypracovať vzor upovedomenia o začatí konania o vylúčení zo štúdia.

ZÁVER

Členstvo Slovenskej republiky v medzinárodných organizáciách v kontexte so znením čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky zakotvujúcim aplikačnú prednosť právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred zákonmi Slovenskej republiky a legitimizujúcim medzinárodné zmluvy ako prameň objektívneho práva Slovenskej republiky, stavia i správne orgány Slovenskej republiky k potrebe znalosti európskeho práva a potrebe jeho priamej aplikácie v procese rozhodovania o právach a povinnostiach účastníkov správnych konaní.

Uvedený záver plnohodnotne podporujú i závery judikovaných právnych názorov súdnych autorít v Slovenskej republike a preto s ohľadom na túto skutočnosť je potrebná znalosť bezvýnimočného uplatňovania zásad správneho konania zakotvených v zákone o správnom konaní u osôb, ktoré správne konanie realizujú.

Realizovaný prieskum v osobitnom type správneho konania realizovaného na Akadémii ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika preukázal opodstatnenosť uvádzaných tvrdení i riešenej problematiky. Vzhľadom na túto skutočnosť bude preto potrebným venovať pozornosť profilaxii pred produkovaním rozhodnutí – správnych aktov s právne kvalifikovanými vadami. Na nezákonnosti totiž nemožno stavať zákonnosť, „*in concerto na nesprávnom a nezákonnom úradnom postupe nie je možné postaviť zákonné rozhodnutie.*“ (ÚS SR, 2018)

ZOZNAM BIBLIOGRAFICKÝCH ODKAZOV

- MACHAJOVÁ, J. a kol. Všeobecné správne právo. Žilina: EUROKÓDEX. 2014. s. 204, ISBN978-80-8155-044-7
- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžr/68/2011 zo dňa 27. marca 2012
- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.3Sžk/46/2019 zo dňa 10. septembra 2020
- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/14/2015 zo dňa 17. decembra 2009
- SOBIHARD, J. Správny poriadok – Komentár. Bratislava: Iura Edition. 2013. s.28, ISBN 978-80-8078-600-7
- Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 327/2018 z 19. septembra 2018
- Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)

JUDr. Tomáš MARTAUS, PhD.
 Katedra bezpečnosti a obrany
 Akadémia ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika
 tomas.martaus@aos.sk

voj. 1. st. Lea TOMKOVÁ
Akadémia ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika
lea.tomkova@aos.sk